

ЗДРАВКО МИОВЧИЋ

ЗАЛАЗИ СУНЦЕ, ЈЕДИНА

СТРАЖИЛОВО

Залутали су путеви оног
Који за песму тражи слова

Ако се није пео босоног
По лишћу на врх Стражилова

А Стражилова је било много
Где год се српски језик дизао
И у чежњи да збори с Богом
Стихове као звезде низао

И свуд се макар један Бранко
Пео и с лисјем треперио
И своју тугу пред растанком
Песничком дугом премерио

И свуд је макар један још витак
Лутао Милош бескрајним кругом
И треперио као листак
За словенским печалним југом

Зато је и сад Стражилово
И од највишег врха више
И за оног ко тражи ново
И оног ко већ дрхтав пише

СНЕЖНИ СОНЕТ

Враћају ли се снегови лањски
Венцем пахуља на хартију
Гледа ли Срем кроз њих Црњански
И Павладољска свога Матију

Спушта ли Лаза своју Ленку
Белог анђела у белину
Умотава ли Дучић сенку
Човека у склад и целину

Греје ли Рајко своје миле
Словима топлим од чисте свиле

Чијим је шаптом сонет испеван
Шапуће ли га отмени Стеван

И у палимпсест Скендер с њима
Додаје сетну прелест рима

ПРЕПЛИЋУЋИ КАИРОС И ХРОНОС

Преплићући Каирос и Хронос
Питомећи понизношћу понос
Прође живот – не ухватих вјетар
А и нећу – крхак сам и већ стар

Прође живот – једна вјечност мину
А душа би још неку годину
Да трепери чезне ишчекује
Корак Оног што лебди не чујем

Чекајући да у сусрет пођем
Трену кад сам у свитање рођен
Завичају – ако га још има

И ако знам ићи траговима
Који се тек у сновима јаве
И преплићу с остацима јаве

СМИРАЈ

Дан одлази из очију
У бездан да се уреже.
Небо алата упреже
У своју златну кочију.

Учини ми се: изгоре
Шума и над њом хоризонт –
Иста михољска понизност
Трепери доле и горе.

У срцу и у глави,
У души и у плоти,
Горду лепоту кроти
Пламичак исте љубави.

Залази сунце, једина,
Врх Ледића и Ледина.

ХИМНА ЉУБАВИ

Шта ћемо мила у позне дане
Ако љубави понестане
А и у теби и у мени
Песак пустиње застудени

У немилост ако нам милост
Пређе а страсти у самилост
Капи радости у сузе туге
А ми једина у неке друге

Шта ћемо ако љубав прође
А с њом и разлог зашто сам рођен
И зашто си рођена и ти

И живот њеним дахом вођен
И блискост тела која штити
Од језе – бити а не љубити